

VETO

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

speciale editie voor adverteerders

EN VERDER...

Weekblad. Speciale adverteerderseditie. V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven. Tel. 016/224438.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten), 150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun). Te starten op rek. nr. KB 431-0079541-68 t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d, Leuven, met vermelding van 'VETO-abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag. Open voor ieder van 16 uur tot 17 uur. Op 't Stuc, E. Van Evenstraat 2d, 1ste verdieping. Artikels binnen op donderdag voor verschijning, advertenties op vrijdag voor verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene Studentenraad van Leuven.

SOCIAAL	Terbank bezet	1
	Mangelschots	1
ONDERWIJS	Prof. Van Daele	4
	Germania POC	4
STUDENTEN	Wina	3
	F.K.K. erkenningen	3
UNIEF	Eredoktors	3
	Mil.-wetensch. Onderz. .	7
SPORT	Kwistax-race	5
KULTUUR	Wim Wenders	6
	Marc Vanrunxt	6
	Songfestival Landb.	5
COLUMN	Ook dit is Belgisch	2
LEZERS	.....	2

Studenten willen sociale kamers ook voor ouderejaars

Home Ter Bank bezet

Het studentenhome Ter Bank. De zwarte vlaggen hangen uit ten teken van rouw.

(foto DdC)

Vorige donderdag begonnen de studenten van de peda Terbank spontaan aan een bezetting van het Terbank-sekretariaat. Hiermee wilden zij protesteren tegen een beslissing van de Raad voor Studentenvoorzieningen, het beslissingsorgaan van de sociale sektor, waarbij zij de meest rechtstreeks gedupeerden zijn.

De beleidsmaatregel komt in een ander artikel ter sprake. In concreto betekent dit voor Terbank dat alleen nog kandidatuurstudenten toegang krijgen tot deze peda, dit met een maximum van drie jaar. Dit impliceert dat van de 180 studenten die nu op Terbank zitten volgend jaar meer dan 100 een andere huisvesting moeten zoeken.

Opvang

Het eerste verwijt dat de studenten van Terbank richten aan de RvS is de pedagogische redenering. De Raad had deze beslissing immers genomen omdat eerstejaarsstudenten beter opgevangen worden in een studentenhuis. Vooreerst is het eigenaardig dat een orgaan van de sociale sektor zijn beleid overwegend steunt op pedagogische argumenten, en dit laat prevaleren op sociale overwegingen. Volgens de studenten van Terbank moet de sociale functie blijven primeren. Het gaat volgens hen niet op dat hogerejaars uit de lagere inkomenscategorieën plaats moeten maken voor eerstejaars uit hogere categorieën. En dit risico zit er in want bepaalde studies (o.a. Delanoo) wijzen uit dat de kandidatuurspopulatie op dit ogenblik zelfs sterker elitair zou zijn dan in

de jaren '50, dus nog erger dan in de periode voorafgaand aan het demokratiseringsproces. Bovendien zou het pedagogisch juist verantwoord zijn om 180 kandidatuurstudenten niet in een getto samen te steken. De opvang van kandidatuurstudenten en het inrichten

van peda-activiteiten komen grotendeels neer op ouderejaars.

Huisvestingsdienst

De beslissing van de Raad zou tevens geïnspireerd zijn door de gedachte dat eerstejaars meer moeilijkheden heb-

Interview met de Alma-direkteur

Gust Mangelschots: "Alma moet geen ghetto creëren"

Lezer Laermans (cf. Veto nr. 13) mag hierin het onmogelijke zien: Veto interviewt Gust Mangelschots, sinds jaar en dag direktEUR van de Alma's. Bedoeling hiervan is niet zozeer een portret van die man neer te zetten. We proberen wel te achterhalen vanuit welk denken Gust Mangelschots 'zijn' Alma organiseert. En daarmee willen we dan tegelijk zijn visie konfronteren met die van Sociale Raad. Misschien dat de lezer aldus een beter inzicht krijgt in datgene waarom het in de vergaderingen van de Raad van Beheer van de Alma draait.

Veto: Om bij het meest opvallende te beginnen: ondanks de tegenkantingen, drijft U elke vakantie de prijsdifferentering verder door.

Mangelschots: «Wel, elke vakantie, dat is misschien een beetje overdeven. Maar er is inderdaad wel een evolutie.

Omdat er vraag naar is. Tegenover vroeger kun je rustig stellen dat er minder klachten zijn. De appreciatie is beter. Dat is ook begrijpelijk: als je één schotel presenteert, krijg je altijd kritiek. Er is er altijd wel één die dit niet lust of dat gisteren al gegeten heeft. Nu kun je zelf kiezen — en dat stemt tot grotere tevredenheid. Psychologisch is dat ook heel begrijpelijk.»

Veto: Maar dat impliceert nog geen prijsdifferentering.

Mangelschots: «Neen. Theoretisch is het mogelijk verschillende schotels aan dezelfde prijs te geven. Maar je loopt dan het risico van een eenzijdige reactie van het cliënteel. De ene schotel is altijd wat beter gestoffeerd dan de andere. Als men die dan méér neemt, dan stijgt ook de kostprijs.»

Veto: Vroeger kon het klaarblijkelijk ióch, ook in de praktijk...

Mangelschots: «Die twee dagschotels scheelden toen gemiddeld 9 fr. in kostprijs. Soms liep dat zelfs op tot 20 fr. En dan moet je kiezen wie je voor dat verschil laat opdraaien: de subsi-

ben om een behoorlijke en betaalbare kamer te vinden dan ouderejaars. De studenten van Terbank twijfelen aan deze argumentatie omdat de eerstejaars door de huisvestingsdienst toch goed begeleid worden bij het zoeken naar een kamer. En dit zowel in de privé-sektor als in universitaire tehuizen. De financiële moeilijkheden zijn trouwens even groot voor de 'anciens'.

Minder aantrekkelijk

Tevens zou het voor toekomstige studenten en hun ouders minder aantrekkelijk worden wanneer slechts voor de eerste twee jaren een goedkope kamer gegarandeerd wordt. Het zou onzin zijn te denken dat ouders niet op lange termijn denken. Daarom zou het voor de unief een uitdaging moeten zijn om juist te zorgen dat er genoeg goedkope kamers zijn zowel voor eerstejaars en ouderejaars. Dienaangaande wijzen de studenten trouwens op het kamertekort, dat nog steeds te Leuven heerst. Doordat er in het beste geval de laatste jaren juist genoeg koten ter beschikking stonden constateert men een snelle stijging van de huurprijzen. Nota's van de Raad voor Studentenvoorzieningen wijzen zelfs uit dat die stijging veel sneller verloopt dan de indeks. Bovendien waren vroeger de meeste kontrakten 'alles inbegrepen', terwijl nu steeds meer apart moet betaald worden. Hier verwijzen de studenten naar een voorval op Terbank zelf. Twee jaren geleden begon men daar immers in volle eksamenperiode en met veel lawaaihinder hals over kop Terbank uit te breiden met 30 kamers.

Verschuiving

Dat men tekorten aan kamers voor kandidatuurstudenten wil opvangen door de sociale huisvesting voor ouderejaars te beperken wordt niet als een oplossing ervaren. Uiteindelijk verschuift de universiteit dan enkel de problemen. In de marge hiervan

(vervolg op p. 7)

REDAKTIONEEL

Geachte Mevrouw, Geachte Heer,

Het is U ongetwijfeld niet ontgaan, dat de aanwezigheid van de universitaire kolonie in Leuven diepgaande gevolgen heeft voor het economisch leven in de stad. Jaarlijks geven zo'n 23000 studenten in Leuven inderdaad meer dan 2,3 miljard frank uit. Zowat het hele bedrag voor studiemateriaal en leefkosten wordt in het Leuvense zelf uitgegeven. Het aandeel van de studenten in de Leuvense bevolking is trouwens stijgende. U heeft er alle belang bij, dat ook uw zaak in deze gigantische economische molen niet over het hoofd gezien wordt. Sinds vier jaar biedt de Algemene Studentenraad — dat is de officiële studentenorganisatie aan de K.U. Leuven — U de mogelijkheid om in haar weekblad de aandacht van het universitaire publiek op uw firma te vestigen. Zowel voor het permanent in het licht brengen van uw zaak als voor het eenmalig promoten van uw speciale acties naar het studentenpubliek toe voorziet de Algemene Studentenraad aangepaste formules. Met deze speciale editie willen we U, de advertentiemogelijkheden in 'Veto' voorstellen. Wij bieden U de mogelijkheid aan om in ons weekblad 'Veto' uw producten en diensten aan een breed studentenpubliek bekend te maken. Met zijn 8000 verspreide exemplaren, waarvan de helft abonnees, bereikt 'Veto' vrijwel alle studenten en professoren van de K.U. Leuven.

De wekelijkse verschijning en de verscheidenheid van de informatie waarborgen een nauwe betrokkenheid van de universitaire gemeenschap met 'Veto'. Door een vlotte verwerking in de redactionele artikelen hebben uw advertenties de hoogste efficiëntie. Adverteren in 'Veto' is bovendien goedkoop. Bekijkt U rustig de bijgevoegde recentste prijsopgaven. U ziet dat voor regelmatige adverteerders over grote oppervlakten belangrijke kortingen zijn voorzien. Verder vestigen we uw aandacht op de grote keuzemogelijkheid m.b.t. de formaten. Wilt U regelmatig adverteren? Wilt U gewoon één keer een promotiestunt aankondigen? Of wilt U wel een paar keer adverteren maar weet U nog niet precies wanneer? Het kan allemaal. Neemt U rustig deze Veto eens door: U kan er eerst kennis maken met wat ons 'product' eigenlijk voorstelt, en tegelijk vindt U er alles wat U wilde weten over... adverteren in Veto. Indien U interesse hebt voor ons voorstel, geeft U ons dan een seintje. Wij komen altijd graag bij U langs om dit aanbod met U verder te bespreken.

De werkgroep publiciteit.

(vervolg op p. 2)

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de eerste verdieping van 't Stuc, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een interlinie) worden in principe ingekort.

Romania vertrekt?

Van 29 februari t.e.m. 2 maart hield Romania een referendum over het al dan niet uit de ASR stappen. Het resultaat was snel bekend: reeds op maandag 5 maart hing het uit in de fakbar van... Ekonomika. De jaarverantwoordelijke van eerste kan wist op dat moment nog van niets. Dinsdag 6 maart wist De Standaard te melden dat Romania uit de ASR gestapt was. De studenten Romaanse waren (en zijn) nog steeds niet op de hoogte gebracht.

Overigens is de stemming niet korrekt verlopen. Toen het referendum plaats had, was de eerste kandidatuur in drie groepen verdeeld, waarvan men er één (ca. 40 studenten) vergeten heeft...

Bovendien zou men, nadat Yves D'Hulst de eerstekenners al vriendelijk aangemaand had zich niet te onthouden en vóór te stemmen uit "vertrouwen in de Romania-verantwoordelijken", ook nog de onthoudingen negeren? Dat zou een zielige aanfluiting van elk democratisch principe zijn. Voor ons is het duidelijk: de vooropgestelde 2/3 meerderheid is niet bereikt (slechts 61% voor uit-treding). Romania is nog steeds in de ASR.

Stef Deltjens, Ine Mortelmans, Clem Robijns, Inge Van Der Eecken, Pieter Vanderick, Ingrid Vangenechten, Iste kan Romaanse

ASR en landbouw

Naar aanleiding van de lezersbrief van enkele mensen uit de Lbkring (ASR, Veto nr. 22), willen we efkens reageren. Het pamflet opgesteld door de "praesidia" van Wina, VTK en landbouw is begrijpelijkerwijs niet samengesteld door de negen praesidialen van Landbouw. Een pamflet samenstellen met (3x9=) 27 mensen gaat nogal moeilijk, wijzelf hebben met slechts 6

mensen er al meer dan 2 uur over gedaan. Het pamflet volgde op een vruchtbare discussie op een algemene raad en geeft volgens de opstellers van het pamflet de inhoud en de consensus van de gevoerde discussie goed weer. Dit is trouwens achteraf door een meerderheid van de praesidiumvergadering bevestigd. (één wijziging: veroordelen vs betreuren) Het gewraakte pamflet is dus wel degelijk het standpunt van de landbouwkring. Het opstellen ervan is inderdaad niet volgens de regels van de "demokratie" gebeurd in die zin dat 3 praesidiumleden (preses, kursus- en sociale afgevaardigde) het niet nodig achten dat een technische kwestie zoals het verwoorden van een gekend standpunt met 27 mensen moet gebeuren. Een beetje vertrouwen tegenover onze preses en kollega-praesidiumleden is wel gepast.

Walter Vanhofstraeten
Frans Goossens
Jacky Swennen
Peter Bruegelmans
Marc Van Uytvanck

Devaluatie geschiedenis (2)

Wat jammer toch dat Rik Opsommer ("Devaluatie van geschiedenis", Veto nr. 20, 23/3) een loopje neemt met de waarheid, wanneer hij het heeft over het 'slachtoffers' van het Midden-nederlands. Hij laat het uitschijnen alsof het Middennederlands zonder meer afgevoerd wordt. Dit zijn de feiten volkomen verdraaien. De student met Latijnse vooropleiding kan in de tweede kandidatuur immers kiezen tussen het middeleeuws Latijn en het Middennederlands. Misschien kan de heer Opsommer voor zichzelf een vak 'objectiviteit' oprichten!

Christof Grootaers,
(POC-afgevaardigde)
Michel Helaers (Iste lic.)

HTP

Het ik-tijdperk in de kunst: een reactie op het meest relevante teatergebeuren van 1983.

Het Stuc programmeert deze maand drie ekstra voorstellingen van Scènes/Sprookjes door HTP. Een niet onverwachte, maar wel onterechte en zelfs gevaarlijke beslissing.

Een vorige produktie van HTP, Torquato Tasso, legde reeds een grote nadruk op de vormelijke aspecten van de voorstelling (bv. het integrale spelen van de niet altijd even boeiende tekst). Deze lijn wordt hier consequent doorgetrokken. Zo ver zelfs dat Scènes/Sprookjes van elke inhoud ontdaan is en enkel de vorm overblijft.

Ook dit is Belgisch

Manipulatie
Mijne heren,

en ook dames natuurlijk. Maar dit is niet zo belangrijk, want waar het op aankomt is het volgende, namelijk datgene dat ik U kond wou doen en dat van belang is, dus, zoals ik al wou zeggen: wij worden gemanipuleerd, en dan nog wel subtiel.

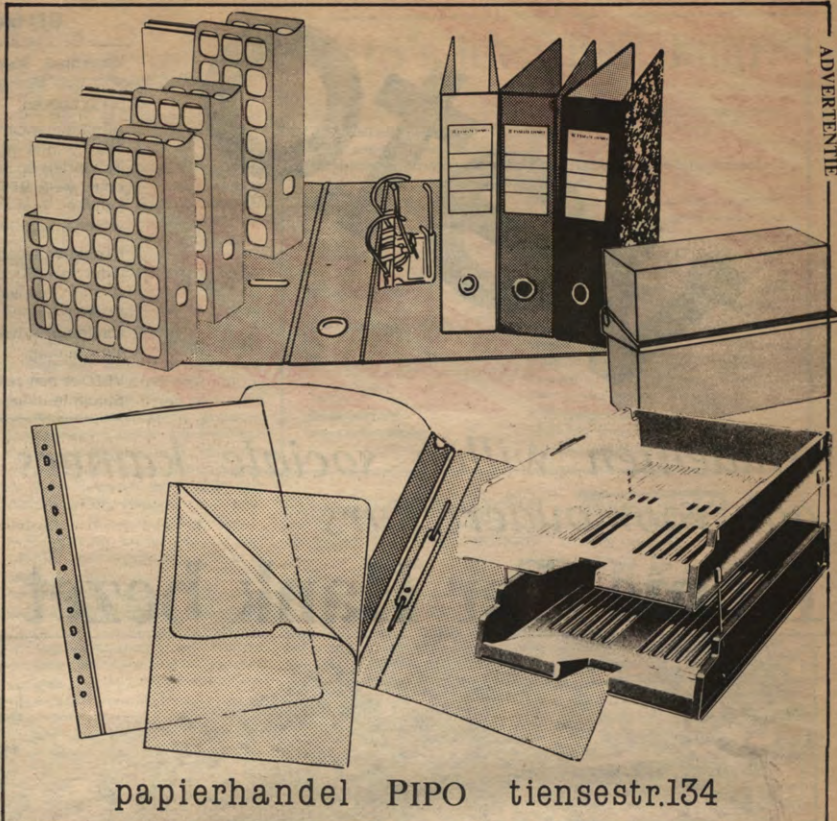
Er zijn er, - zij zijn niet met velen, en... neen, ik noem geen namen, iedereen weet waarover ik het heb -, er zijn er die kennis hebben. Neen, niet met een meisje of lief. Gewoon kennis: zij weten. Wat of zij weten is niemand duidelijk, doch het is ook geen geheime kennis. Het is kennis die zij mededelen. Niemand echter weet of zij alles zeggen. Wat zij beweren na te streven.

Wat zij weten dat wij niet weten blijft in het ongewisse. Wat zij beogen zonder dat zij zeggen dat zij dat beogen zodat wij niet weten of wat zij zeggen dat zij beogen is wat zij beogen, is allemaal duister.

Ik zou honderden voorbeelden kunnen geven. Ik geef er slechts één. Het is niet alleen illustratief, het is zelfs tekennend. Het is a.h.w. een paradigma. Gisteren bijvoorbeeld zij mij iemand, en ik weet het nog zeer goed want ik was er zelf bij, er zitten er hier in de zaal die dit kunnen getuigen, ... neen verleid mij niet tot het noemen van namen, het zijn niet individuen die ik wil treffen, ... ik wil enkel aantonen: het is het systeem zelf, het zit 'em ingebakken in de structuur en daar zit het gevaar dat moet bestreden worden, omdat ten eerste het een gevaar is, ten tweede het in de structuur ingebakken zit en ten derde wij nog altijd vinden - en naar wij overtuigd zijn de meerderheid met ons - gevaren moeten bestreden worden... zodus dez gisteren zo iemand tegen mij woerdelijk (altans daar kwam het op neer): "In Holland staat een huis."

Kortom: wat zat er achter? Niemand weet het. Eén ding is zeker: ergens tussen deze woorden ging een heimelijke bedoeling schuil die mij zo'n angst aanjoeg, en ik besefte: "Dit is gevaarlijk wat hier beoogd wordt, het mag het daglicht niet aanschouwen."

Zo zijn vele woorden geen woorden maar feiten die een overonderderende werkelijkheid verborgen die ons dreigt te vermorzelen als wij haar niet vernietigen. Nooit is alle kennis gekend. Nooit is alle bedoeling glashelder. Nooit mogen wij toegeven aan dit verderfelijke systeem. Vernietig alle kennis. Vernietig ook deze kennis. Vergeet dit gewauwel uit de scheur in mijn hoofd. Ik bezweer U voor uw aandacht.

En gebeuren dat zich louter op het estetisch vlak beweegt, is natuurlijk behalve voor de makers zelf, enkel relevant voor de minime incrowd die teaterestiek tot één van de belangrijkste levenswaarden verheven heeft. Ondanks de soms vrij hallucinante scènes blijven de andere toeschouwers dan ook op hun honger zitten. Laat ons duidelijk zijn; wij bepleiten hier geenszins een terugkeer naar het politiek-pamfletair vormings-teater van 'een decennium geleden. Ook de drollen van KVS, KNS en konsoorten zijn vanzelfsprekend niet de minste aandacht waard. Dat het echter anders kan, hebben in november nog Maatschappij Discordia en Radeis overtuigend aangetoond. Of teatermakers als Jan Decorte met hun ik-tendens in het teater vooroplopen dan wel achterhinken bij de rest van de maatschappij kan een punt van discussie zijn; dat deze tendens zowel binnen de kunst als daarbuiten verwerpelijk is, niet.

Peter Graller
Bern Martens
(vervolg op p. 8)

Alma geen ghetto

(vervolg van p. 1)

wat dat betreft minder verantwoordelijkheid bij de gerants. Zij betrokken allemaal hetzelfde uit de Alma-keurkens. Maar nu bieden wij hen verschillende sausen, groenten, vlezan etc. Soms ook wel totaalpreparaten. Het zijn de gerants die kiezen."

Veto: Wat is nog het voordeel van de dagschotel, behalve dat het de goedkoopste is, als hij geen gevarieerde kost meer biedt?

Mangelschots: "O, het is zeker niet omwille van de variatie die je naar de duurere schotel moet gaan, denk ik. En dan, het is natuurlijk de goedkoopste."

Goed en goedkoop

Veto: U beroept zich op de 'vraag' van het cliënteel, behalve na welke mate moet men in de restaurants van de sociale sektor met die vraag rekening houden? Als men bijvoorbeeld kijkt welk soort cliënteel men in Alma I is gaan aantrekken... De sociale sektor is toch opgezet met de bedoeling de universiteit toegankelijker te maken voor mensen die er anders te grote financiële moeilijkheden zouden kennen. Maar de mensen die nu in Alma I komen zouden er, volgens ons, anders ook wel geraakt zijn.

Mangelschots: "Dat is een indruk die men kan hebben. Maar als Alma I er niet was, dan zouden sommige van die mensen misschien helemaal niet in de Alma eten. Historisch gezien is het juist dat men die restaurants gekoncentreerd heeft vanuit het motto 'goed en goedkoop eten maken'. En dat blijft nog altijd geldig. Maar men kan niet, en ik denk dat niemand dat wil, een soort ghetto creëren door de Alma als het ware te gaan voorbehouden voor 'studenten die het echt nodig hebben'. De voorziening is er, en je probeert die zo rendabel mogelijk te maken, of zo min mogelijk te doen kosten. Als je alléén gaat koken voor de echt economisch zwakkeren, dan word je inderdaad een heel ander type van restaurant dan wij nu hebben, en dat wij trouwens altijd geweest zijn. Van meet af aan hebben wij gezegd: goed en goedkoop eten, maar wij staan open voor iedereen. Wij maken geen onderscheid tussen de studenten."

Veto: Maar in de prijsdifferentiëring maakt U dat onderscheid uiteindelijk toch: een schotel van 100 fr. of meer is niet meer voor iedereen even beschikbaar.

Mangelschots: "Het onderscheid dat er tussen de studenten is, kunnen wij niet wegwerken. Dat is een illusie."

Veto: Maar U speelt er op in. Mangelschots: "Wij houden er reke-

ning mee. Wij willen het niet te hard affirmieren, maar de ideale toestand... dat is toch allemaal de grote illusie. Dat is toch met de beurzen ook. Alles is deficiënt. Het beurzensysteem is erg deficiënt. Iemand die spraakvaardig is, heeft een voordeel op het eksamen. Maar hij is daarom niet intelligenter. Toch wordt spraakvaardigheid ook gekwetereerd. Niets beantwoordt zuiver aan zijn principes. De Alma ook niet. Maar daarom blijft het nog wel zo dat de Alma een vorm van demokratisering realiseert in het sociaal leven van de student. Ik geloof niet zo, dat de Alma niet meer aan zijn functie zou beantwoorden omdat hij een dure schotel verkoopt."

Ghetto

"Dat je met een sociale voorziening de maatschappij fundamenteel zou kunnen veranderen, is trouwens een illusie. Die illusie ben ik wel rijper geworden. Ik ben ervan overtuigd dat de Alma méér publiek moet aantrekken dan alleen de echt economisch zwakkeren. Een globaal cliënteel heeft je nodig. Dat die mensen gebruik maken van de voorzieningen van de Alma, is een voordeel op velerlei vlakken. Anders ga je een ghetto creëren. Je word dan een restaurant van de openbare onderstand. Bovendien ressorteert dat, dat rijk en arm samen aan tafel zitten. En dat is ook een faktor."

Veto: Samen aan tafel, maar in verschillende restaurants. Of met een verschillende kwaliteit op het bord.

Mangelschots: "Daar bestaan geen cijfers over. Als je de stelling zou aankleven dat iemand van een betere familie een besmet persoon is, dan moet je die maar van de universiteit verwijderen. Maar ik denk niet dat dat pestlijders zijn of zoiets."

Veto: Wij ook niet, hoor. Maar U heeft het voortdurend over rijk en arm die op dezelfde manier van hetzelfde aanbod moeten kunnen genieten. Maar wie 70 fr. kan uitgeven nu, gaat naar Alma II of III, en wie er niet tegenop ziet om 100 fr. uit te geven, kan naar Alma I. U houdt de economisch zwakkeren van de kwaliteitschotels af.

Mangelschots: "Misschien dat er iets méér mensen zijn die het wat breder hebben in Alma I dan in Alma II. Waarschijnlijk. Ik heb het ook nooit gemeten. Maar ik vind dat geen ramp. Wat moet je anders? Het kind met het badwater weggoeien? Een leefbare Alma... of géén. Principes zijn goed, en je moet er af toe eens aan herinnerd worden, zodat je niet teveel afdwalt. Maar zuivere principes zijn ook maar principes. Je moet ze leefbaar maken om ze te realiseren." (lb/nh/pb)

Wina evalueert praesidium

Elk jaar organiseert Wina, de kring van Wis- en Natuurkundigen, een Wina-dag. Daarop evalueren zij een jaar praesidiumwerking. Tevens maken zij van de gelegenheid gebruik om op grote schaal informatie te verspreiden rond bepaalde temata (zoals bv. onderwijsopleiding, ASR...). Vorige week donderdag had deze happening opnieuw plaats in het rekratiecentrum aan Alma III.

Onder een vrij ruime belangstelling werd geleerd hoe men kan zelfdrukken. De onderwijsgroep verspreide info over aggregatie en programmawijzigingen. Bijzondere aandacht kreeg hierbij de informatierichting. De werkgroep 'Leraar-zijn', bestaande uit Wina-studenten en afgestudeerden, had een aantal werkingspunten rond zinvol onderwijs-geven op tafel liggen. De werkgroep sociaal viel ondermeer op door een tekst waar eenieder zijn

kennis over de sociale problematieken kon verifiëren. Opvallend was ook de goede visualisatie van de stand. Dit gold trouwens ook voor de andere werkgroepen. Verzorgde stands met een veelheid van grafisch materiaal nodigden als het ware uit tot het inkijken. Zo ook voor de standen rond eerstejaarswerking en het Newtonneke. Dit laatste is het fakulteitsbladje van Wina. Hier kon men onder meer terecht voor informatie over het hoe en waarom van het maken van een kringblad. Ook de concrete problemen (onder meer de personeels- en creativiteitsproblematiek) werden niet ontweken. Daarnaast had ook de kursusdienst een brede stand en kon het publiek zich vermaken aan een volkssportstand. Een initiatief dat zeker behouden moet blijven en geëksporterd zou kunnen worden naar andere kringen. Wina zelf rondde de dag af met een debat over het tema: 'Studeren: verarming of verrijking'. Een bespreking hiervan valt elders in Veto te bespeuren.

TBC

Tips voor kandidaten

Poespas bij aanduiding eredoktors kamoefleert willekeur Buro Akad. R.

Op 2 februari was het weer zover: vier eredoktors gekroond in Leuven. Sommigen (vooral aspirant-eredoktors) vragen zich af hoe men het wordt. In wezen is dit zeer eenvoudig: het wordt voor u bepaald op de Akademische Raad (d.i. de rektor, vicerektoren, groepsvoorzitters, rektor Kortrijk, dekanen, vier assistenten en vier studenten). U wordt er kandidaat gesteld, en er wordt over u geoordeeld. In geval van positieve beoordeling mag u ervoor bedanken, indien u de eer teveel vindt.

moet immers een rede uitgesproken worden door een van de uitverkorenen. Deze moet van nivo zijn. Als u dit kunt, of de indruk geeft dit te kunnen, is het dus mooi meegenomen. U kunt natuurlijk opteren te behoren tot het zwijgende deel, maar toch... De meest gevorderden onder u beseffen natuurlijk de publiciteit die van een eredoktoraat uitgaat, zeker als men mag spreken. Het is niet aan te raden deze publiciteit te willen uitbuiten in eigen voordeel. Helemaal fout is het dit nog openlijk te stellen ook. Als dit is wat u wil, kan u het wel vergeten. Aan onze aloude roemruchte Alma Mater wordt zo iets volstrekt niet getolereerd, en terecht! Het komt er dus op aan deze reclame volstrekt te negeren of ze als genant van de hand te doen. Slaagt u daarin, dan zit het wel snor, ook met uw reclame.

Tenslotte kan u nog een belangrijke stap zelf zetten: u kan ervoor zorgen dat het politiek opportuun is u te eren. De meesten onder ons beseffen niet wat een stimulans dit kan zijn. Dit is zeer dom en bovendien volledig fout! Zij die beter weten, zullen de actualiteit op de voet volgen en gepaste tegenmaatregelen nemen.

Zo wordt u het

Wat gebeurt er nu wanneer u aan alle criteria voldoet en u bovendien graag eredoktor zou worden? Op dit punt gekomen, moet u de zaak uit handen geven, hebt u al gedaan wat in uw macht lag. Vanaf nu beslissen anderen. Op één van de eerste vergaderingen zal de Akademische Raad zich buigen over de vraag wie ze nu in godsnaam weer kan uitnodigen. Kandidaten worden voorgesteld, bezwaren geroepen, algauw weet niemand nog precies wie voorgesteld werd, wat zijn verdienste nu precies was en wat er tegen in te brengen was.

Voor de kandidaat zijn er op dit punt nog twee mogelijkheden. De eerste is dat zijn naam niet geroepen werd. Over deze optie kunnen we kort zijn: pech gehad.

Indien u er wel bij was, is niet eenduidig vast te stellen wat zal gebeuren. Belangrijk in dit verband is wie uw naam geroepen heeft. Indien dit een student was, dan waarschijnlijk pech voor u. Indien dit niet zo was en er geen hoogstermste bezwaren tegen u werden ingebracht (wie is dat? kan die wel spreken, heeft die in haar films niet teveel haar borsten getoond?... zijn dodelijk), is nog niets verloren. Uiteindelijk is er een waslijst met kandidaten, bezwaren, voordelen en algemene opmerkingen. Daar niemand er nog wijs uit kan, zal de Raad volgende wijs besluiten nemen:

«Aan het Bureau Akademische Raad wordt opdracht gegeven om, uitgaande van de ter zitting geformuleerde voorstellen en tevens van de suggesties die in de komende dagen op het rektorat zouden toekomen.

Redactie: Peter Mostrey, Bart De Moor, Luc Vanheerentals, Noël Herteleer, Paul Bijnens, Dirk De Naegel, Toon Boon, Luc Baltussen. **Medewerkers aan dit nummer:** Hilde Devoghel, Veerle De Moor, Kristien Bergans, Wouter Colson, Jan Verbanck, Michèle De Saedeleer, Frank Uyttendaele, Peter Bruegelmans, Bart Vande Ponsele, Frank Marinus.

Zetwerk en lay-out: Filip Huyzen-truyt, Ria De Schutter, Guido Janssens, Relinde Baeten, Miet Dreesens, Louis Paredis, Joep, Dirk Scheyts.

Foto's en doka: Damiene De Cock, Kris Van Haver, Wim Verhelst. **Eindredactie:** Noël Herteleer en Luc Baltussen.

Drukkerij: Rotatyp Brussel. **Opplage:** 8000 exemplaren (1500 voor de adverteerderseditie).

dringend de nodige contacten te leggen en de kandidatenlijst vast te nemen.»

De snuggere lezer heeft reeds een achterpoortje ontdekt waardoor on-verhoeds nog nieuwe gezichten kunnen binnensluipen.

Om te weten wie nu uiteindelijk uitverkoren is, volstaat het De Standaard te lezen. Deze gelukkigen mogen dan op 2 februari naar de Faculty Club gaan eten, na het vervullen van enkele formaliteiten. (Ondergetekenden mochten dat ook, ze zullen er dus zeker niet over klagen.)

Voor de verworpenen: lees bovenstaande tips en meer geluk volgende keer.

Bart De Moor
Peter Mostrey

Erkenningen FKK eindelijk achter de rug

Noch Protea noch het NSV worden voor 1984 erkend als vrije vereniging. MLB wel. Aldus werd op de stuurgroep van vrijdag 2 maart jl. eerder gekonstateerd dan beslist. Met een nogal omslachtige procedure was de verantwoordelijkheid voor de erkenning van deze drie verenigingen immers verwezen naar de fakulteitskringen. Voor een discussie waarin begrippen als 'democratie', 'racisme' e.d. een belangrijke rol speelden, wilde de stuurgroep als coördinatieorgaan van de verschillende raden liever niet zelf opdraaien.

De procedure liep minstens twee weken vertraging op omdat de YRG-praeses, Geert Glas, die toen nog lid was van de stuurgroep, had aangevraagd om een identieke behandeling voor MLB, op een ogenblik dat Protea en NSV al een poosje 'in de kringen zaten'. Ook was er wat onduidelijkheid omdat Sora al aan de procedure begon vóór er dienaangaande afspraken waren gemaakt.

De kringen behandelden de dossiers op zeer uiteenlopende wijze. Sommigen gebruikten het materiaal dat door Sociale Raad verzameld was, en waarin men vooral een selectie kon aantreffen uit de publicaties van NSV zelf. Over Protea was veel minder materiaal beschikbaar. Andere kringen beperkten de discussie tot de vraag of het voldoen aan de formele erkenningscriteria volstond voor erkenning, en gingen bewust de vraag uit de weg, of ook racistische propaganda gesubsidieerd moet worden. In een aantal kringen konden NSV-vertegenwoordigers op het praesidium gehoord worden.

NSV kreeg op de stuurgroep 9 stemmen tegen, 4 voor, bij 2 onthoudingen. Protea 8 tegen, 3 voor, bij 4 onthoudingen. MLB telde 10 stemmen voor, bij 2 tegen en 2 onthoudingen. De delegaties van de raden verdeelden hun 3 stemmen telkens in verhouding tot de stemmingsresultaten op de AV's van de raden zelf. ISOL — de organisatie van de buitenlandse studenten — stemde homogeen tegen NSV en Protea en woog daarmee ernstig door in de eindstemming.

L.B.

Rektor De Somer feliciteert kardinaal Bernardin met zijn KUL-eredoktoraat. De Somer ontmoette Bernardin vorig jaar in de VS en kon klaarblijkelijk meteen goed met hem opschieten... een uitstekende wipplank naar het eredoktorschap.

Wat Veto zo aantrekkelijk maakt voor adverteerders

De technische mogelijkheden bij de realisatie van het blad bieden bijzondere perspectieven voor een harmonieus samengaan van publiciteitsinlassingen en tekst in de bladspiegel. Het is de beste garantie voor een volgehouden puike lay-out van het blad, zo belangrijk voor een verzorgde presentatie van uw reclame.

Hierdoor is Veto in staat om onder de best mogelijke voorwaarden journalistieke degelijkheid en de aan een actuele nood beantwoordende werkelijkheid van een studentenblad te laten samengaan met de commerciële belangen van zaakvoerders, die geloven in het studentenpubliek. Gezien de unieke positie van Veto in de Leuvense universitaire wereld, kan deze samenwerking slechts wederzijdse perspectieven openen.

Vele producenten en diensten hebben dit reeds begrepen: negentien firma's adverteerden in Veto jaargang 8. Daarna steeg dit aantal gestaag. In totaal maakten reeds een 45-tal firma's van onze advertentieruimten gebruik. De meesten

adverteerden regelmatig. Het is dan ook geen toeval dat zaakvoerders steeds vroeger beginnen te informeren naar de advertentiemogelijkheden in de volgende jaargang.

Goedkoop

Behalve Veto's bekommernis om de advertentie optimaal tot haar recht te laten komen, spelen de gehanteerde publiciteitsstarieven zeker een niet te onderschatten rol. U, die ongetwijfeld ook contacten onderhoudt met andere publiciteitsmedia, zult zonder moeite uit de tarieven-tabel kunnen opmaken hoe voordelig U zich tot een duidelijk omschreven publiek kunt richten. Voor wie regelmatig adverteert, voorzien we, zoals U uit de tabel ook kunt opmaken, zeer belangrijke kortingen (tot 45%). Toch blijft de interessante mogelijkheid bestaan om via eenmalige advertenties de aandacht van het universitaire publiek te vestigen op speciale acties die U op een bepaald ogenblik zou ondernemen.

Voor wie goedkoop wil adverteren voor het universitaire publiek in een verzorgd en veelgelezen blad, waarin de advertentie niet verdrinkt tussen alle andere, is Veto een goede keuze.

Toch zijn er een aantal voorzorgsmaatregelen die de aspirant-eredoktor kan nemen, kwestie van zeker kandidaat gesteld te worden.

Profiel van een kandidaat

Ten eerste moet het duidelijk zijn, dat niet zomaar de eerste de beste boereikeuter in aanmerking kan komen. Daarom moet u ervoor zorgen dat u bekend bent als wetenschapper. Doch dit is niet voldoende. Indien u enkel bekend bent binnen uw vakgebied, of indien u geen genesheer bent, zou u toch nog door de boot kunnen vallen. Anderzijds moet er uitdrukkelijk gewezen worden op het gevaar van een te grote bekendheid. Nobelprijzen bijvoorbeeld zijn volstrekt uit den boze. Eenmaal te bekend is het niet meer de moeite u nog eens ekstra te eren. De gulden middenweg is hier dus aangegeven.

De niet wetenschappers moeten echter niet wanhopen. Wanneer u een gewoon, doch volstrekt eerbare beroep uitoefent, bv. politicus of kunstenaar (d.i. een niet progressief kunstenaar) of religieus van de goede strekking, en u bezigt enige beroemdheid, kan het ook nog wel.

Vervolgens is het strikt noodzakelijk een, in de ogen van de jury, eerbaar en normaal leven te leiden. Er kan niet genoeg gewezen worden op het belang van deze eis. Zo werd nog dit jaar een notoir Engelsman geweigerd omdat "dieje de laatste tijd begint te devieren" (voor de nieuwsgierigen: de auteur van Monseigneur Quichot).

Niet strikt noodzakelijk maar zeer behulpzaam is het kunnen spreken. Er

Waarom studenten

Veto

lezen

Elke week valt Veto bij zo'n 5500 studenten en personeelsleden van de K.U. Leuven in de brievenbus en brengt hen een dikke brok nieuws. Gespreid over 8 à 12 bladzijden biedt het tijdschrift informatie uit hun onmiddellijke omgeving.

De gestage aangroei van het abonen-mentenbestand duidt erop dat nog meer geïnteresseerden zeker willen zijn dat ze Veto persoonlijk in handen krijgen. Want twee dagen na het verschijnen zijn ook de zowat 2500 exemplaren, die verspreid worden over een groot aantal verdelpunten binnen de universiteit, verdwenen.

De evolutie van de afgelopen vier jaar toont aan dat Veto langzamerhand is uitgegroeid tot de Leuvense studentenkrant bij uitstek. Meer dan welk ander medium in het Leuvense onderhoudt Veto voeling met wat er leeft in de brede lagen van de studentenbevolking. Dit hoeft geen verwondering te wekken. Elke wekelijkse editie opnieuw manifesteert zich de dichte betrokkenheid van de redactie bij de studentenleefwereld en -problemen.

Veel medewerkers

Dat beseffen ook profren, assistenten en andere betrokkenen van de Leuvense universiteit, die via een steunabonnement naar Veto grijpen. En zelfs op nationaal niveau weet men Veto naar waarde te schatten (cf. de persknipsels elders in deze editie). Ook niet zo verwonderlijk, voor wie vaststelt dat in heel het land geen studentenkrant te vinden is die met Veto vergeleken kan worden, en dat zelfs in het buitenland (Tilburgs Hogeschool Blad, Folia Amsterdam) min of meer vergelijkbare bladen méér door de universiteit dan door de studenten worden gemaakt.

Dat dit in Leuven tóch door studenten gerealiseerd kan worden, is grotendeels te danken aan een dynamische ploeg toegewijde medewerkers, gekoördineerd door een professioneel redaktiesekretariaat.

Ook de vormgeving is er in de drie jaar dat Veto op rotatiepers gedrukt wordt, met sprongen op vooruitgegaan. Een vooruitziende investeringspolitiek — o.m. de aanschaf van een fotozetmachine — heeft ertoe bijgedragen dat Veto het uitzicht van een echte krant heeft verworven. Door naast inhoudelijke bekommernissen óók veel aandacht te schenken aan de visuele presentatie en leesbaarheid van het blad wil de Algemene Studentenraad precies haar informatie gemakkelijker toegankelijk maken. Een goed voorbeeld is het permanente zoeken naar verbeteringen in de rasterfotografie

Veto

Prof. Van Daele: 'Onderwijs is méér dan vakkennis inlepele!'

Woensdag 14 maart organiseert de werkgroep Universiteit en Maatschappij een studiedag over onderwijsvormen. Dat is voorlopig het hoogtepunt van de werking van de werkgroep dit jaar. Onderwijsvormen en een betere didactiek is nu net wat Kringraad interesseert, en dit kan onze deelname aan de werkgroep dus alleen maar ten goede komen. Vandaar ook dat we een interview afnamen van Fons Van Daele, lid van de werkgroep en zelf docent in wiskunde. Maar in de eerste plaats komt het erop aan dat als het initiatief je interesseert, jouw aanwezigheid ten zeerste op prijs gesteld zal worden.

Veto: Hoe is het initiatief van de studiedag eigenlijk gegroeid? Welke ideeën liggen aan de grondslag ervan, en hoe ziet u het zelf vanuit uw eigen ervaring?

van een initiatief in Nijmegen: 'Wetenschap en de bedreigde menselijke toekomst', en die mensen daar waren ook met de onderwijsproblematiek bezig. Ik las dan de tekst van Wim Hornix, en die liep nogal parallel aan mijn eigen ideeën. Binnen het kader van de werkgroep bleek de studiedag wonderwel te passen, vandaar...

Gericht op de praktijk

Veto: Hoe houdt u het concreet voor mogelijk om het contact in de lessen te bevorderen en de effectiviteit van de les te verhogen?

Van Daele: «Er zou natuurlijk veel moeten veranderen... Maar men kan systemen waarbij de studenten zelf meer actief zijn en waar het contact tussen prof en student en tussen studenten onderling alleen maar bevorderen.»

Veto: En de studiedag kan daar een aanzet toe zijn?

Van Daele: «Ja. Eerst is er een uiteenzetting door Wim Hornix over de maatschappelijke facetten van deze zaak, daarna lichten we enkele voorbeelden toe. Zo hopen we mensen van

over probleemgericht onderwijs. In Leuven is de opleiding verticaal gestructureerd. Per discipline krijgt men een pakket theorie. Probleemgericht onderwijs is horizontaal gestructureerd: men omschrijft eerst het probleem en gaat dan op zoek naar de verschillende vormen van kennis die nodig zijn om het probleem op te lossen; dit is dus interdisciplinair en praktijkgericht wat de aanpak betreft.»

Veto: Het doet ons denken wat we deze week schrijven over aggregatie... Daarna komt professor Leirman.

Van Daele: «Uit sociale pedagogie. Die experimenteert met projectonderwijs waarbij de studenten tesamen met een of andere groep uit het Leuvense werken rond een probleem. De bedoeling in sociale pedagogie is, om vormingswerkers en dergelijke op te leiden.»

Ekspeditiemodel: een kontrakt

Veto: Zelf komt u ook aan de beurt.

Van Daele: «Ja, ik probeer met een

groep studenten uit tweede licentie in een keuzevak een expeditiemodel op touw te zetten. Dat zijn mensen van wie al geweten is dat ze aan de voorwaarden om mee te kunnen voldoen. Een expeditiemodel staat tegenover het wedloopmodel van het huidige onderwijs. Iedereen staat daar tegelijk aan de start, en tijdens de reis is het ieder voor zich. Wie niet meekan, valt af. Zoiets kweekt alleen nog meer individualisme aan. In het expeditiemodel is iedereen ervoor verantwoordelijk dat iedereen de eindmeet bereikt, profren zowel als studenten.»

«Hoe gaat dat nu in de praktijk? Met een soort kontrakt, een overeenkomst. Over dit kontrakt bestaan ook al hele rapporten uit diverse instituten. Normaal doe je zoiets met de hele fakulteit natuurlijk. Bij mij blijft het bij een poging voor een vak. Ik ga met de studenten een overeenkomst aan: elke partij komt een aantal afspraken na. Van de studenten wordt verwacht dat ze — indien mogelijk — naar de les komen en dat ze voor anderhalf uur les ook anderhalf uur zelfstandig werken. Dat is voor het pakket van tweede licentie ook het deel dat ik voor mijn vak mag vragen. Ik vraag ook dat ze meewerken in de les, én dat ze samenwerken.»

«In ruil daarvoor garandeer ik hen een voldoende uitslag op het examen. De punten op het examen geef ik in overleg met de studenten. Er is ook veel groepswerk en in mijn deel van het kontrakt staat dat ik de stof beperkt houd, maar dat ze goed wordt uitgediept. Het levert, denk ik, toch goede resultaten op: er gebeurt veel meer in de les, en als de studenten buiten komen, weten ze ook veel meer. Ze zijn sterker gemotiveerd, ze helpen ook mee het examen opstellen. Het uitgangspunt voor mij is eigenlijk dat de machtsrelatie tussen prof en studenten moet worden doorbroken.»

Veto: Zijn de studenten niet te veel van hun plasticiteit verloren voor dit soort van onderwijs op een zo laat moment in hun opleiding, en vinden ze het niet teveel werk?

Van Daele: «Voor de rest van mijn vakken geef ik een open-boekeksamen, om het blokwerk te beperken en in vergelijking hiermee vraag ik voor dit vak wel een grotere inspanning dan ze van mij gewoon zijn... Overigens ben ik begonnen met mijn expeditiemodel in een jaar waarvan ik wist dat het daar op en voor stond. En zo heb ik heel wat ervaring opgedaan, die ik nu kan gebruiken.»

Wouter Colson

Fons Van Daele: X In het expeditiemodel, dat ik propageer tegenover het wedloopmodel, is iedereen ervoor verantwoordelijk dat iedereen de eindmeet bereikt, profren zowel als studenten. (foto RB)

Van Daele: «Er is in de eerste plaats, voor mezelf, de eigen onvrede over de verhouding met de studenten in de les. De studenten zijn weinig actief, er is weinig contact met de lesgever en tussen de studenten onderling. De lessen zijn ook weinig effectief op die manier. Vandaar dat ikzelf een beetje ben gaan experimenteren met nieuwe lesvormen. Daarnaast hoorde ik dan

de K.U. Leuven samen te brengen die met gelijkaardige dingen bezig zijn, en we hopen andere profren ertoe aan te zetten om ook iets in die zin uit te testen, of studenten die geïnteresseerd zijn ertoe aan te zetten van onderuit een beetje te pousseren.»

«De voorbeelden, dat is eerst De Volder van de Maastrichtse onderwijskundige dienst. Die zal het hebben

Germania-vertegenwoordigers vinden gehoor op POC

Alle twijfels, uitredingen, vitterijen ten spijt, levert het werk van Kringraad ook daadwerkelijk resultaten op. Dankzij het werk van Kringraad rond studiedruk in het vorig academiejaar, zijn de studentenvertegenwoordigers op de POC van Germaanse Filologie erin geslaagd om dit jaar bij de profren enig gehoor te vinden.

Vier POC's lang stond er op de agenda: "bespreking van de studielast in de Kandidaturen". De eerste vergadering draaide onmiddellijk uit op uitstel. Toen de vertegenwoordiging de volgende vergadering op tafel klopte en kloeg over een bepaalde docent(e), die zomaar even 5 kolleguren buiten haar boekje (kollegerooster) ging, waren de andere professoren stomverbaasd. Een reactie van de prof in kwestie met een relativering van de door de studenten 'vertekende' bevindingen mocht niet baten. Alle professoren zouden graag over meer uren beschikken want ze hebben allemaal nog een helboel interessante dingen te vertellen. Maar dit kon ook voor hen niet meer door de beugel. De prof werd

dringend verzocht in haar programma te knippen.

Tegen de volgende POC moesten én profren én studenten een schema invullen met gedetailleerde gegevens over elk vak: aantal contacturen, aantal uren oefeningen, lektuur, taken en aantal bladzijden stof.

Drie keer raden, wie het schema blanco heeft teruggestuurd. Profren en studenten werden het eens over de gegevens die nu het totale pakket weergeven van de kandidaturen. De voorzitter maande zijn collega nogmaals aan haar pakket tot de norm te reduceren. Dat weze voor eens en altijd gezegd. De inventaris zou nu voor de komende jaren als ijkingsinstrument dienen. Een prof kan pas een kwantitatieve wijziging in zijn programma doorvoeren na goedkeuring op de POC.

Al zitten er hier en daar nog spookrijders, het werk rond de studiedrukproblematiek heeft dan toch voor een zekere bewustwording bij de professoren gezorgd.

De studentenvertegenwoordiging: B. vd P. F.M.

VETO ZOEKT NOG STEEDS REDAKTEURS

Onderwijs, Cultuur, Sociaal, ASR...

Alle geïnteresseerden welkom op de eerste verdieping van het Stuc. Je moet je voor de materie interesseren, maar we zorgen uiteraard wel voor een soortement van opleidingetje.

Kringen van L & W andermaal eerst Kwistax-race ook massa-organisatie

Om één uur is er nog bijna niets klaar. De tentjes, de baan, de kwistaxen... er moet nog van alles gebeuren. Alleen Jan Jans, vaste dj van de massasport, staat al een half uur op post.

Na vijftig meter wedstrijd loopt het al mis. De speciale driezitter, die bedoeld was voor de tijdritten om de startposities te bepalen, zakt na een halve ronde door zijn as. De tijdritten worden dan maar met een gewone tweekzitter gereden.

Voor wie de vorige edities heeft meegemaakt, valt onmiddellijk op dat het ook dit jaar "weer anders" is. Ook in het organiseren van sportmanifestaties kan men creatief zijn. Dit jaar zijn vooral de "wippen" de meest spektakulaire attractie. Vooral omdat ze niet breed zijn, zodat de wagens wel eens missen, en omdat je er niet op kunt rijden zolang de vorige wagen er niet helemaal overheen is. Dit mochten ettelijke ploegen tot hun schade ondervinden. Zo ondermeer een ploeg van Groep 3, die op zeker ogenblik bijna onder de wip doorgingen, zodat piloot en ko-piloot plotseling als Jansen en Janssens met het stuur in de handen zaten. Ko-piloot Koen Cartuyvels van Merkator: "We zaten zo dicht achter de vorige wagen, dat onze piloot dacht nog mee op de wip te gaan. Ik had nog gezegd: dat halen we niet, pak die andere wip maar. Als we samen op die wip gezeten hadden, was ze zeker doorgebroken. Maar we waren een frakkie van een seconde te laat: die mannen reden er alweer af en wij reden dus frontaal tegen de opstaande kant."

In de hoek

Het gevaar lijkt nooit ver weg in deze race. Het is dan ook een raaisel dat de hulppost van het Vlaamse Kruis niet méér te doen krijgt. Toch zijn er een aantal maatregelen genomen: op verschillende plaatsen, zoals aan de chicane en aan de wip, staan controleposten, die al te gevaarlijke piloten strafrijden kunnen opleggen. Waar vorig jaar 'het rood licht' was is nu 'de hoek', waar stoute wagens over hun roekeloosheid kunnen gaan nadenken. Ten behoeve van het spektakel worden de rechters vanaf 21 u. wel opvallend soepel.

Spektakel is dan ook het juiste woord om de sfeer van de latere uren te typeren. Steeds vaker klinken er voetbalstadiongeluiden uit de buurt van de chicane, als daar weer een wagen de bocht mist en in de stralobalen terecht komt. De wip zelf is een stevige fysieke inspanning. De ploegen die er met een schok weer naar beneden

komen, zijn vaak nog zo onder de indruk dat ze "de flosj" vergeten, die daar als kermisattractie onder een grote ballon hangt te wachten om ontvoerd te worden. Wie de flosj vangt, wint een reis.

Er zijn trouwens heel wat prijzen te winnen. Een prijs voor de snelste drie ronden. Een prijs voor de vrouwenploeg met de beste tijd over twee ronden. Een prijs voor de laatste ronde. Maar uiteindelijk gaat het natuurlijk om de ploeg die het meeste rondjes rijdt. Vermits de ploeg Germania-Historia-Klio-Eoos al betrekkelijk snel op kop gaat rijden, gelooft iedereen al meteen dat zij de traditie van de vorige twee jaren zullen doorzetten. Verwoede inspanningen van de andere ploegen lijken daarbij vaker strafrijden dan rondewinst op te leveren.

Technische school

De dubbele wip was niet alleen een goed idee — ze moest ook uitgevoerd worden. Daarvoor schakelde VTK het departement Bouwkunde van de fakulteit in. De ballon met de flosj hing ooit boven een pompstation aan de Naamsepoort. Vindingrijke Sportraders kregen ze daar van uitbater kado. Je moet ook kwistaxen hebben die weer kunnen rijden. Dat is elk jaar weer een klus apart. Dit jaar werden de bestjes weer opgelapt door een Technische School in Zaventem. De reparatie werd uitgevoerd als lasoefeningen.

Maar de kwistax is hard, en zelfs goedgerepareerde wagentjes houden het niet lang uit. Een aparte techniek staat dan ook bijna permanent bij te lussen. Uiteraard hoor je ook voortdurend omroepen dat ploeg zus of zo zijn achterlicht kwijt is. En: "Wil de ploeg met nog slechts drie pedalen de vierde komen afhalen aan de mikro?"

De rechters aan de controleposten worden elk uur afgelost. De deelnemende fakulteitsraden stelden daarvoor een beurtrol op. Alleen de economen bleken op het laatste moment minder interesse aan de dag te leggen. Ploeg 4 werd daarom bijna alleen bemand door Katechika en Landbouwkring.

Voorzichtig rijden om te winnen

In oktober stalen onverlaten op het Sportkot nog een van de kwistaxen. Gelukkig ging één van de sponsors in op de suggestie van Chris Meulijzer op de perskonferentie, om er een kado te doen. Het blijft evenwel een probleem, om de kwistaxen een heel jaar lang ergens onder te brengen. Het is misschien jammer dat ze niet meer op Sportkot zullen staan. In ieder geval is "de aankomst van de kwistaxen" een show apart: zeven kwistaxen die onder

De kwistax-race is niet alleen vóór de schermen een zaak van veel mensen. Elk jaar komt er meer kijken bij het organiseren ervan. Gelukkig kunnen Sportraad en V.T.K. rekenen op vele handen uit de deelnemende fakulteitskringen. (foto WF)

rijkswachtbegeleiding over de Teruursevest fietsen zie je niet elke dag. Ondertussen profileert de stand zich. De ploeg Germania-Eoos-Klio-Historia loopt steeds verder uit. Landbouw-Ekonomika-Katechika volgen. Is Letteren en Witsbegeerte een sport-fakulteit? Belangrijk voor de positie

van de leidende ploeg lijkt toch de aanwezigheid van een Jos Vanderstraeten (Eoos), een Roel Van Nunen (Klio), een Bart Van De Ponselle (Germania). Het zijn ook vaak dezelfde mensen die je in de stratenrace van Louvain-La-Neuve en op onze eigenste 24-uren tegenkomt.

Bart De Moor
Luc Luttussen

Songfestival van Landbouwkring combineert evergreens met experimentele geluiden

Wie op woensdag 1 februari jl. naar zaal Lido trok en er vijftig luttele (centjes) frankjes neertelde, was één van de ruim 300 bevoorrechtten, die met volle eksotische teugen konden genieten van de uitnodigende Batida de Coco-affiche.

Het tweede songfestival, georganiseerd door de Landbouwkring, kende dit jaar een grotere toeloop dan vorig academiejaar. Dit lag waarschijnlijk aan het groter aantal deelnemende kringen (6 ipv 3) en aan een niet-studentenjury, die uit kopstukken van de Vlaamse muziekwereld bestond, met o.a. W. Verdin, A. Coppieters, J. Schoukens en J. Van Oostenrijk.

Bovendien kregen de groepen een opgelegd nummer ("What shall we do with the drunken sailor"), dat zij echter naar eigen inspiratie en goeddenken konden interpreteren. Het festival ging rond 21.30 u. van start, met een opgemerkte opening van organisator en eks-preses van Landbouw, Yves Servotte.

Psychedelisch

Na een stutelig psychedelisch begin en veel lawaai van Chemika, zowel van de fans als van de groep zelf, bracht het Boerekot — en dit niettegenstaande de barslechte kwaliteit van de installatie — eindelijk muziek!

Germania sloot aan bij Landbouw edoch ging de Retro-tour op. Elf in zwart-wit gestoken "Evergreens" brachten klichee-matige zeezoete songs, zoals "Spanish Eyes", "Strangers in the Night" e.a.

Het eenzijdig geïnteresseerde publiek kon later op de avond niet gefascineerd geraken door de Simon-and-Garfunkel-stijl van twee 'geestelijken' en transformeerde het optreden van Katechika in een luidruchtige zoemsessie.

De laatste groep, VTK, bracht terug wat swung in de zaak/zaal, met als top of the bill een funk-versie van "What shall we do". De iets te trage rock-jazz versie van Landbouw en de originele maar wat holle interpretatie van deze song door Germania, werden daardoor meteen de hoek in gedreven. De prijs voor de beste interpretatie van het opgelegde nummer ging dan ook verdiend naar de ingenieursstudenten.

Reuze kaktus

De jury vond het "samen beginnen en samen eindigen" van Germania en de haalbare repertoire-keuze van Landbouw even belangrijk. Beide kringen deelden de eerste prijs en werden met een reuze-kaktus en met enkele (pseudo-) gouden platen beloond.

De verliezers moesten afdruppen met mini-kaktusjes, wat wellicht later op de avond een onhandig rekwisiet zou blijken te zijn!

Michèle De Saeleer
Hilde Devoghel

De 'gouden platen' in het Songfestival van de Landbouwkring gingen verdiend naar Germania en naar Landbouwkring zelf.

KVL badminton toernooi

georganiseerd door Sportraad (KVL) vanaf 9 februari elke zaterdag

afzonderlijke toernooien voor damesheren & niet getrouwden

naabeel dancemixed

inschrijvingen op het sportbeveiligingskantoor of bij je sportverantwoordelijke

Wenders' "Der Stand der Dinge" is reflectie over het medium film zelf

Jos Rastelli, zo begonnen we vorige week, vertikt het nogal eens om commercieel weinig belovende grote producties in omloop te brengen in de Studio. De cinefiel blijft dan op zijn honger, voor zover hij niet genoeg heeft aan het bovenhalen van vergeten klassiekers en van meer recente, marginale films door het Alternatief Filmcircuit (De Andere Film — 'tStuc — Filmm). Daarom probeert het Alternatief Filmcircuit met ware doodsverachting — want zo'n opzet is riskant — ook die leemte maar op te vullen. Filmm vertoont *Mistero di Oberwald* eens een keertje en vorige week liep vijf dagen naen *Eijanaika* van de nieuwste Japanse doorbraak, Shohei Imamura. Deze week vijf keer *Der Stand der Dinge* (1982 — D — Wim Wenders): in première voor Leuven, alweer. Het kan niet op.

In film en met film impliceert immers dat de reflectie over film speelt met de toepassing (of de doorbreking) van eigen taalkonventies. Zo is *Der Stand*

der Dinge eigenlijk — misschien vooral zelfs — een uiterst meeslepend verhaal en zeker geen overloos gezeik van zwaarwichtige typen in eindeloze

close-ups.

Het verhaal is simpel: een Duitse cineast filmt een Amerikaanse science fiction op lokatie in Portugal. De pellicule is evenwel op en de producent beschikt over geen middelen meer om nieuw materiaal op te sturen. Einde lokatie-filmen en de Duitser trekt naar Hollywood om de zaak zelf te gaan oplossen; hij stoot op een netwerk van schulden en schuldeisers, achtervolging en moord.

Eksplosie

Net als in *La Nuit Américaine* (1973 — F — Truffaut) bijvoorbeeld staat het feit dat de film zich volledig afspeelt in het tamelijk hermetische milieu van de filmvaklui, garant voor een heleboel emotionele explosiviteit. Ook al wisselt de samenstelling van een filmploeg bij elke productie steeds weer, de mensen leven tijdens de korte draaitijd zo verschrikkelijk dicht op elkaar, dat

moties onvermijdelijk zijn. Films maken is meer dan zomaar samenwerken.

Leuk meegenomen voor de filmfiethebber bij dit soort filmverhalen, is de uitvoerige blik die hem/haar achter de schermen van het filmmaken wordt gegund. De setting voor deze films zijn immers niet afgewerkte beeldkadrages die het film-zijn verbergen en een ersatz-realiëit nastreven, maar gewoon de realiteit zelf: die van spots, dekors, microfoons, technici, acteurs. Met alle emotionaliteit-uit-het-leven-grepen vandien.

Eigenlijk is het maken van een dergelijke film zelf al een emotionele ontlasting (cfr. hoger: frustratie als inspiratie). Een citaat:

«Der Stand der Dinge is een grootse film, waarin Wenders de formele aspecten van het filmmaken (wat doe je met de camera, de montage, de mise-en-scène, het licht?) geladen heeft met emoties, die aan het filmmaken voorafgaan en samenhangen met motieven als verlangen, ambitie, isolement.»

Je kan het zelf uitmaken op donderdag 16, vrijdag 17, maandag 20 en dinsdag 21 februari in Auditorium Vesalius en op zaterdag 18 februari in 'tStuc. Steeds 20.30 uur en slechts 50/70,- BFr.

Jan H. Verbanck

Nummer twee van de Belgische dans

Marc Vanrunxt mist nog teveel zin voor detail

Eigenlijk wordt U al te zeer verwend, want het staat nu al vast dat *Der Stand der Dinge* waarschijnlijk moeilijk uit de kosten zal komen. Het is schrijnend om te zien hoe ondertussen een wangedrocht als de nieuwste David-Hamilton-Film al aan zijn vierde week toe is in Ciné Rex. Het staat uitdrukkelijk op alle reclame voor die film dat het zijn nieuwste is, je houdt ze anders immers nooit uit elkaar. Maar goed, het Alternatief Filmcircuit houdt de moed hoog en gelooft in U.

Traag

Wim Wenders is immers in de loop van de jaren '70 in het kielzog van Fassbinder en samen met Herzog en andere, eerder jonge Duitse cineasten naar de wereldfaam geklommen. Vorig academiëjaar nog, in de reeks Stuc-films voor blok en eskamens, kon je zijn doorbraakfilm zien, *Der Amerikanische Freund* (1977). Ook Francis Ford Coppola viel voor Wenders' werk en in zijn drang om rond zich een schare getalenteerde vaklui te verzamelen zoals in de klassieke stijl van de Hollywood productieconcerns, haalde Coppola Wenders naar Los Angeles.

Tegen alle stromen van afbrekende kritiek in, blijven wij *Hammert* (1982 USA) een interessante en zelfs goeie Wenders-film vinden. Natuurlijk verfilm hij als lizijze Europeaan (vergelijk de Amerikaanse speed production met de Europese montagestijl) een typisch Hollywoodiaans gegeven maar dat is juist een intrigerende paradox, geen tussen-twee-stoelen-vallen. Enfin, Wenders zelf was er alleszins ook helemaal niet tevreden mee, vooral dan met de bemoeialerijen van producent Coppola, die zijn grijpgrage handjes niet van Wenders' regie kon afhouden.

Om zijn frustraties te verdrijven en om aan zijn identiteitskrisis als filmmaker uitdrukking te geven, heeft Wenders dan maar tijdens het productieproces van *Hammert* een andere film gemaakt. Zo even tussendoor: *Der Stand der Dinge*, een der belangwekkendste films van de tachtiger jaren, ook al zijn die dan nog niet halfweg.

Reflectie

De film, die overigens op het festival van Venetië in 1982 de grote prijs kreeg, snijdt nochtans geen vers brood aan. Doorheen heel de filmgeschiedenis loopt een rode draad van dergelijke 'frustratie-films'. Vaak hebben cineasten de behoefte gevoeld hun eigen taalidoom, hun uitdrukkingsmogelijkheden en -beperkingen, hun heel eigen leefwereld te onderzoeken. Je kan deze (toevallig tot een groep samenhoerende) films beschouwen als de laboratoria van de reflectie over film; in film en met film dan wel.

Gek genoeg zijn dergelijke films, die je misschien aan documentaire of filosofoof doen denken, inderdaad vaak de meest fiktionele van allemaal.

Na het klapstukfestival is het te Leuven enige tijd stil geweest rond dans. Het Stuc onderbrak vorige week deze lakune met "4 korte dansen" van Marc Vanrunxt, de zogenaamde nummer 2 van de Belgische dans (na Anne Theresa De Keersmaecker). Het gerucht doet de ronde dat hij deze zomer voor een optreden op "Flanders Creativity" in aanmerking zou komen. Terecht of ten onrechte?

De voorstelling begint met *solo voor duizend mannen* (zwarte dans). Marc Vanrunxt ligt geknield op de grond, een deel van zijn zwarte satijnen rok over zich heen getrokken. Een felle belichting, zorgt voor een enorme schaduw tegen de achterwand. Deze is fascinerender dan zijn eigen bewegingen. Penderecki's muziek is scherp, doordringend, akelig. De energie van de dans is erop geënt.

Traag komt Vanrunxt recht. Een grote, magere figuur, lange ledematen. Zijn rok laat de rechterdij vrij. Hij bibbert over het hele lichaam, maakt een trage cirkel met zijn handen en voert deze beweging steeds vlugger en vlugger uit. Agressiever ook. Tot hij uitgeput is. Zijn rok waait gedeeltelijk weg. Dan enkele arm- en rompbewegingen. Vanrunxt haalt hier weer één element uit, zoals het uitstrekken van een arm en het ronddraaiend terug intrekken. Herhaalt deze beweging verschillende keren. Mát zich helemaal af. Hijgt nog een tijdje na en dan weer dat bibberen. Het laatste beeld: zijn benen lichtjes uitgespreid en geplooid, handen boven het hoofd. Zijn zwarte schaduw vult de hele witte hoge achtergrond. Een reuzegrote bidspinkhaan?

Release me

In het tweede stuk lijkt de danser uit een schilderij van Magritte te zijn weggestapt. Verpakt als een mummie — wit linnen rond de benen en het hoofd — levert hij een strijd tegen zijn onvermogen om te bewegen. Eerst kromt hij zijn tenen heel stilltjes. Zijn handen tasten zijn lichaam af. Het hoofd triest naar omlaag. Dan slaat Vanrunxt hevig met zijn armen rond.

Tegen de achtergrond ligt Eric Raeves (beter gekend van Jan Fabre's "Het is teater...") in het zwart gekleed. "Please release me" zingt hij. Uiteindelijk valt de mummie, en wordt

dan als een pop rechtgezet door Eric. Opnieuw begint de strijd tegen zijn immobiliteit. Maar hij valt keer op keer. Een poging om een gevoel van onbehagen bij de kijker op te roepen? Maar moet hij niet te veel moeite doen, om toch maar uit evenwicht te geraken?

Vanrunxt wordt op de grond gelegd. Wit licht. Plots, muziek, keihard, als grootste kracht: "Driving me backwards" van Brian Eno. Een spel van kronkelende, rondraaiende bewegingen begint.

De derde dans, "Absolute Körperkontrolle". Het ideaal van klassiek ballet. De zaallichten zijn aan. De grote, hoge ruimte van de Vlamingenstraat lijkt nu erg vuil en kil. Achteraan blijven twee rode satijnen bergjes onbeweeglijk staan. Ondertussen speelt de *Radetzky Mars* van Strauss. Stille. De twee dansers — met iets té lange rokken — draaien zich om en stormen op het publiek af. Het enige geluid is dat van ruisende kleding. Een foutje geeft een ekstra dynamiek: Raeves kan Vanrunxt niet volgen, hij krijgt zijn rok in zijn gezicht. Dan

lopen ze met alle kracht terug, botsen tegen de muur. Plooiën hun rode rokken open, een grote bloedvlek! Ze drukken van de muur af, en pogen een grand écart. Tevergeefs. Hevige bewegingen volgen, met af en toe een paar zotte walspasjes, een beetje braaf zwevend trippelen. Als volleerde ballerina's groeten ze zenuwachtig het publiek, té zenuwachtig. Komisch.

Apoteose: de hele dans wordt herhaald op de muziek van Strauss, grotesk. Het publiek wil gaan meekappen.

Einfachheit

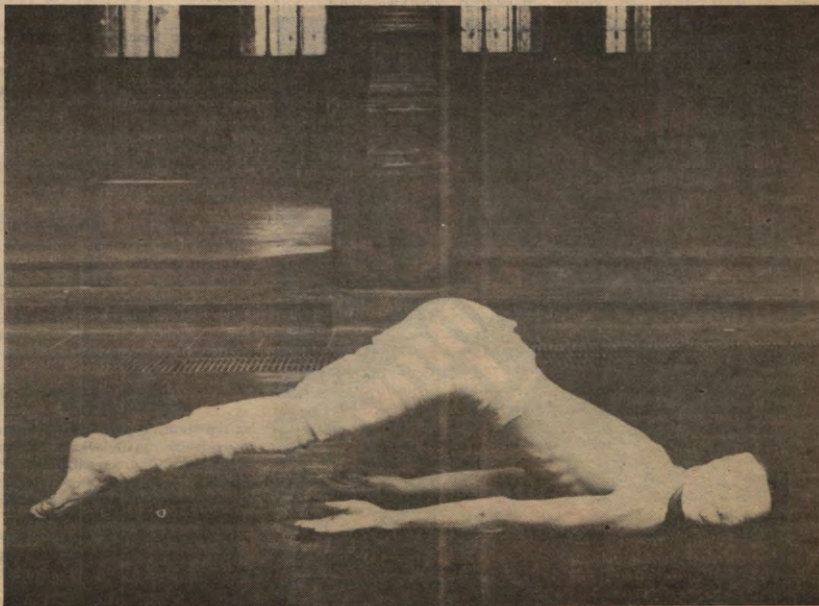
De vierde en laatste dans, en erg korte dans. Sentimentele muziek. Een man in wit ondergoed, kletsnat. Arm- en rompbewegingen van de vorige dansen komen terug. Hij trekt het hemd weer eens over het hoofd. Op het einde een val, waar hebben we dat nog eens gezien? "The show is over now" galmt Petula Clark.

Marc Vanrunxt maakt eenvoudige choreografieën. Doorheen de drie dansen blijven de bewegingen gekon-

treerd op arm en romp. Benen komen er bijna niet aan te pas. Geen technische hoogstaande bewegingen, geen lenigheid die gedemonstreerd wordt, geen virtuositeit. Daarenboven is de globale opbouw van de choreografieën tot (minder dan?) de uiterste essentie herleid. Geen grote evoluties, ook geen verhaal. *Neue Einfachheit* in de dans?

De beperkingen van het lichaam worden zelfs verder doorgedreven, zodat het "niet kunnen" centraal gaat staan ("No puedo mas" heet de tweede dans). Maar om een dergelijk eenvoudig gegeven door te voeren mist Vanrunxt nog de zin voor detail, de finishing touch. De houterige, afgebroken, ruwe bewegingen moeten te veel hun kracht uit de muziek halen. De oeremoties die in het werk zitten, en de meta-dans-ideeën, waarvan de laatste twee stukken getuigen, komen door dergelijke beperkingen niet verder dan een primitief vitalisme en een aangebrande parodie. Spijtig.

Kristien Bergans
Guido Janssens

Marc Vanrunxt maakt eenvoudige choreografieën. Ze mogen dan al wat aan Guust Flater doen denken. De grens tussen 'Neue Einfachheit' en 'No puedo mas' blijft overigens duister.

Brochure Vlaamse Vredesuniversiteit Militair-wetenschappelijk onderzoek oogt soms onschuldig

Home Terbank bezet

(vervolg van p. 1)

vinden de studenten van Terbank een voorgestelde overgangsmaatregel slechts een lapmiddel. Die zou eruit bestaan dat de studenten van Terbank voorrang krijgen om de Arenbergwoonwijk (Cité) te bewonen. Dit wordt als korporatistisch ervaren omdat studenten van andere peda's, die eventueel minder georganiseerd zijn, opgescheept zullen zitten met de gebakken peren. En ook voor die andere peda's is de Arenbergwoonwijk zowat het enige soelaas. In de praktijk was het immers nu al zo dat Terbank en die woonwijk in Heverlee de licentiestudenten moesten opvangen.

Aanklacht

De perstekst besluit met de konklusie dat een echte oplossing er pas kan komen wanneer het kamerbestand wordt uitgebreid. De universiteit verkiest blijkbaar te wachten tot er, omwille van allerlei redenen, minder jongeren komen studeren. Terwijl beschikbare middelen niet zouden aangewend worden.

Rond deze principes heerst een merkwaardige eengezindheid bij de bezetters. Zowat heel Terbank doet mee aan de actie. Met dit alles is het reeds de derde keer dat er dit jaar problemen zijn op Terbank. In de winter was het er op sommige studentenkamers maar 13° warm. Een vraag tot huurprijsreductie voor de wintermaanden ligt trouwens nog voor op de Raad voor Studentenvoorzieningen. De huurkontrakten bevatten namelijk deze mogelijkheid, omdat normaal een temperatuur van ongeveer 20° gewaarborgd moet zijn. Ook met het internationale sporttoernooi heerste er animositeit. Toen werd er immers mee gedreigd studenten die sporters zouden te slapen leggen op hun kot dadelijk buiten te zwiëren. Dit terwijl een heel pak atleten te slapen werd gelegd op een soortement 'jeugdherberg' in Terbank. Het dreigement werd ook in de praktijk omgezet en ook hieromtrent is een beroep bij de Raad voor Studentenvoorzieningen aanhangig. Willen de toekomstige eerste-kamers nog wel op dergelijke peda's?

TBC

Naar aanleiding van de voorbije universitaire vredesdagen aan onze alma mater, heeft de Vlaamse Vredesuniversiteit een kleine brochure gepubliceerd rond militair onderzoek aan de KUL. De brochure bevat een vijftal punten, waarvan de eerste twee enkel een kollage zijn van discussies die reeds vroeger in Veto werden gevoerd. Vooreerst worden de bezwaren tegen Prof. Reyhler (Politieke Wetenschappen, KUL) nog eens op een rijtje gezet.

Hem wordt verweten in opdracht van het Ministerie van Landsverdediging een onderzoek te hebben uitgevoerd naar de 'instellingen in elke lidstaat van de NAVO die zich bezighouden met strategische problemen' op vlak van defensie. Hierbij onderzocht Reyhler, in dienst van de NAVO, tevens de diverse vredesbewegingen, stelt de Vredesuniversiteit. Vooral de nietszeggende replieken van Reyhler irriteren de lezer mateloos. In tweede instantie wordt de lange brief afgedrukt die Lea Hendrickx van de Vredesuniversiteit publiceerde in Veto (29/4/83). Hierin werd aangetoond dat heel wat KUL-professoren onderzoek verrichten voor de NAVO of de militaire tak van deze organisatie, nl. AGARD. Ook werden in deze open brief heel wat contacten blootgelegd tussen KUL-wetenschappers en de FLAG, een industrieel samenwerkingsverband dat in hoofdzaak naar militaire opdrachten in de luchtvaart hengelt. Tenslotte plaatste Hendrickx vraagtekens bij 'wetenschappelijk onderzoek, waarvan de militaire bindingen niet zo evident duidelijk zijn, maar waarvan je toch kan vermoeden dat ze er wel degelijk zijn.' Als prototype werd hier een onderzoek genoemd, waarbij de vermoedingsweerstand van gebruikte materialen werd nagekeken bij ... tennisraketten. Dit onderzoek geschiedt o.l.v. Prof. Snoey's i.s.m. FN-Herstal en Snauwaert-Depla. Deze technologie wordt volgens Hendrickx door beide ondernemingen aangewend in de militaire luchtvaartindustrie. Als tweede voorbeeld gold het Proteus-onderzoek, dat i.s.m. Bekaert werd gevoerd. Ook deze technologie zou uiteindelijk aangewend worden voor militaire doeleinden, door een samenwerkingsverband tussen Bekaert en FN-Herstal.

Replieken

Het derde deel van de brochure bevat een repliek op de brief die een aantal WP-ers van het Departement Metaalkunde in Veto (27/3/83) afdraken, m.b.t. dit thema. Uit deze brief worden twee stellingnamen gelicht. In eerste instantie hadden de WP-ers betoogd dat je een bedrijf niet van kollaboratie kan betichten met het militaire apparaat, als het bedrijf de productie van militair materiaal aan anderen overlaat. Gewezen werd hierbij op het losse samenwerkingsverband tussen Bekaert en FN m.b.t. het Proteus-onderzoek. Een andere stellingname van de WP-ers gold hun bewering dat zij zich bezighouden met fundamenteel onderzoek, dat in se geen militair doel kan dienen. Wat betreft het eerste punt wordt gewezen op het nieuwe kontrakt dat Bekaert heeft afgesloten met de Franse vliegtuigbouwer Aérospatiale. In ruil voor zijn technologische inbreng mag Bekaert volgens dit kontrakt rotoronderdelen bouwen voor de Dauphin-2, een gevechtshelikopter. In juli 1983 wordt Bekaert zelfs gepromoveerd tot behartiger van Aérospatiale's belangen in België.

In de hiernavolgende passages wordt in de brochure heel wat informatie verstrekt over de manier waarop Bekaert in de weer is, om toch maar te mogen meesleutelen aan de helikopter die de Belgische landmacht zal uitkie-

zen om de bestaande Alouettes te vervangen, wie ook de konstruktuer is die hiervoor in aanmerking zal komen. Uit 'Introducing Defense Industry of Belgium, Fabrimetal 1982', wordt een kopie afgedrukt met alle militaire specificaties die Bekaert zoal aan te bieden heeft, en dat zijn er heel wat. Bekaert zit dus wel degelijk met kop en schouders binnen dat militaire apparaat.

De tweede stellingname van de WP-ers wordt weerlegd aan de hand van

Dergelijke kanonnen maakt men in het departement Metaalkunde niet meer.

het reeds genoemde onderzoek rond de tennisraketten, dat mede gefinancierd wordt door FN-Herstal en Snauwaert. Aan de hand van heel wat citaten wordt duidelijk gemaakt dat de technologie naar dewelke gespeurd wordt, ook gebruikt wordt in de vliegtuigindustrie. Zo bv. wordt in Trends 30/9/1983 gesteld dat 'het kader van een tennisraket gebouwd is als een honingraat, een procédé dat bij de bouw van vliegtuigvleugels wordt aangewend en alle voordelen van een metalen konstruktie biedt, maar geen trillingen voortplant.' Vooral de eigenschappen 'hoge weerstand en weinig gewicht' blijken zeer dienstig in de luchtvaartindustrie. Kompositiematerialen zouden hierbij worden aangewend. 'Zo worden momenteel al veldtesten uitgevoerd voor de bouw van een vast vliegtuigonderstel in komposieten voor een tweemotorig toestel. Snauwaert verricht dit onderzoek volledig op eigen risico', aldus een bericht in Technivisie van 1/2/1984. Snauwaert zou volgens deze brochure met het oog op de produktie onderhandelingen voeren met Aérospatiale en Westland, waarbij we weer volop in het militaire apparaat terecht komen.

Een laatste deel van deze brochure is gewijd aan een aantal bedrijven, die mede het licht zagen door toedoen van Leuven Research and Development, het interface-organ van de KUL. Een aantal van deze bedrijven blijken helemaal niet vies te zijn van samenwerking met militaire klanten. Zo sleutelt Silver Lisco mee aan het 'computer aided system' van de F-16-bommenwerper van General Dynamics. INRIC werkt op dit ogenblik aan een opdracht van wetenschapsbeleid m.b.t. VHF-radiotoestellen voor landsverdediging. INRIC was lange tijd in onderhandeling met de Britse wapenfabrikant Plessey voor een overname, maar dit gaat niet door omdat het Belgisch leger een bestelling voor VHF-radiokommunikatiesystemen bij een konkurrent van Plessey plaatste.

De laatste in de rij is Leuven Measurement and Systems, dat zich vooral bezighoudt met geluids- en trillingsmetingen. Zo blijkt deze firma reeds meesleuteld te hebben aan de

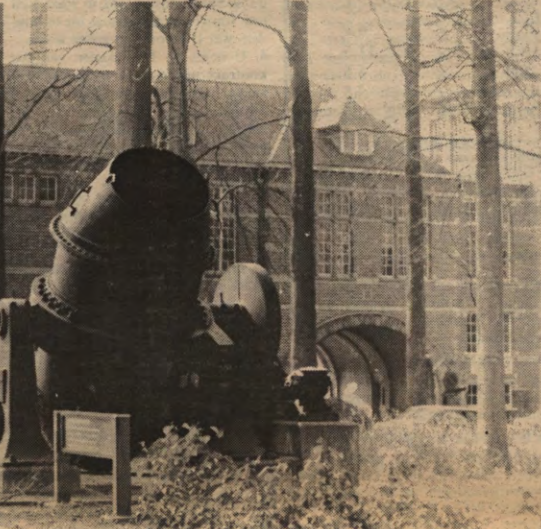
Lynx-anti-tankhelikopter...

Ten vijfde wordt zeer kort gewezen op de militaire toepassingen van de geheimschrift-technologie, waarmee drie professoren van het ESAT-labovorig jaar uitpakten op de militaire elektronika-beurs ENS in Brussel.

Besluit

Is de ambitieuze zinsede uit de inleiding van deze brochure waargemaakt, nl. dat de schrijvers ervan beschikken over 'aanwijzingen dat aan

plaats militaire vliegtuigen worden gebouwd. Door de technologie-overeenkomst tussen Bekaert en de Franse wapenfabrikant Aérospatiale komen onderzoeksresultaten van de KUL automatisch in handen van deze wapenfabrikant. Ook zal naar alle waarschijnlijkheid deze technologie door Bekaert zelf aangewend worden in haar militaire projekten. Het is de notie, 'naar alle waarschijnlijkheid', die ik er zelf heb aan toegevoegd, die wellicht weer op kritieken zal stuiten.

(foto DdC)

de KUL onderzoek wordt verricht naar nieuwe wapens? Met de bevindingen van deze brochure in de hand kan men enkel besluiten dat het onderzoek i.s.m. Snauwaert naar alle waarschijnlijkheid zal gebruikt worden om op termijn lichtere vliegtuigen te maken, met een grotere weerstand der gebruikte metalen. Als het zo is dat de konstruktuer waarmee Snauwaert heden samenwerkt, Aérospatiale is of Westland, dan zullen in de eerste

Meer diepgaand onderzoek op dit vlak is ongetwijfeld nog nodig. Samenwerking met burgerlijke ingenieurs is hierbij onontbeerlijk, o.m. om zeer konkreet aan te tonen hoe bepaalde researchresultaten behaald aan de KUL worden aangewend in de innovatie van militaire instrumenten. Bestaat echter het onomstootbare bewijs wel voor deze kritici?

Luc Vanheerentals

Of U nu in fonoplaten of in computers zit, de Leuvense studenten zijn voor U belangrijk. Wist U dat 21000 studenten aan de K.U. Leuven jaarlijks meer dan twee miljard besteden aan allerlei produkten en diensten?

En waarom niet aan de uwe?

Het Hoger Instituut voor de Arbeid (H.I.V.A.) berekende de verdeling van het studentenbudget over verschillende rubrieken. Gaat U even na hoeveel dat voor uw handelszaak kan betekenen:

Rubriek	Totale uitgaven (*)
voeding	564 miljoen
inrichting	125 miljoen
kleding	497 miljoen
ontspanning	127 miljoen
pers. verzorging	61 miljoen
studiemateriaal	192 miljoen
huur	545 miljoen
varia	39 miljoen

Totaal

2150 miljoen

Publiciteit in VETO:
een investering voor de toekomst

(*) Berekend met behulp van de HIVA-cijfers van 1978-79, twee keer geïndexeerd op basis van de studentenaantallen per 1/2/1981.

